

Nyelvtanulás Regensburgban az Erasmus + mobilitási program keretében
Készítette: Szabó István

Hát itt vagyok! Végre Regensburgban!!!

Már az ide felé út fantasztikus volt. Több helyen letértünk az autópályáról. Onnantól kezdve csodálatosabbnál csodálatosabb tájakon haladtunk keresztül.

Ez a második napom, amelyet Regensburgban töltök, de nem tudok betelni a szépségével. A Duna part, a keskeny, sikátorszerű macskaköves utcácskák, a gyönyörűen rendbetett történelmi korokat idéző épületek, mind egy-egy csoda, amelyet nem lehet eléggé megcsodálni!

Szerencsém van, mert a nyelviskola a világörökségek közé emelt (2006-tól) történelmi óváros kellős közepén van, így nem kell messze mennem, hogy megtekinthessem a város szépségeit.

A nyelviskola kollégiumában lakom. A környezet egyszerű, de praktikus, tiszta. Az előnye, hogy a folyosó végén át tudok menni a suliba, tehát a kényelem adott.

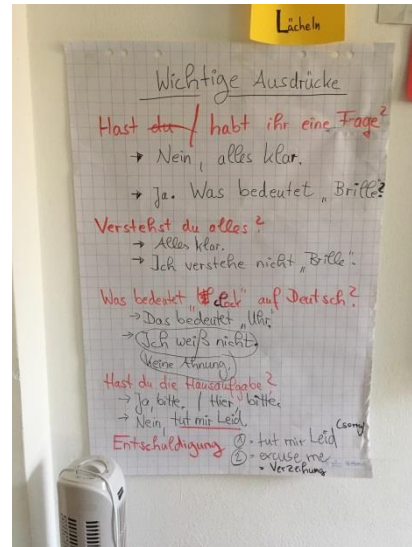
A nyelviskolában mindenki nagyon segítőkész és közvetlen. Délelőttöket egy nyolc fős csoportban töltjük. A csoport tagjai a világ minden részéből érkeztek: van japán, angol, orosz, spanyol, francia csoporttársam. A közös bennünk, hogy mindenki meg szeretne tanulni németül. Érdekes a közös nyelven (német) folytatott kommunikációnk, mert az eltérő anyanyelvek miatt, olyan, mintha mindenki más-más tájszólásban beszélne a németet, így néha egy kukkot sem értünk egymás beszédéből. A másik közös bennünk, hogy igazán jókedvű csapatot hozott össze a sors. Ehhez csatlakozik a csoportvezetőnk is, Barbara, aki maga sincs a jó kedv hiányában.

Az eddig itt töltött napjaim délutánjai is foglaltak voltak, mivel intenzívkurzus keretében egy az egyben beszélgetést folytattam egy magyarul egyáltalán nem beszélő tanárral. Ezeket az alkalmakat talán jobban várom, mint a délelőttöket. Egy nagyon kedves tanárnő foglalkozik velem. Szerintem szenzációs. Főként azért, mert nagyon jól oldja a közvetlenségével a tanuló gátlásait. A beszélgetéseink során segít, javít. Már most rengeteget fejlődtem.

Hogy milyen témák kerültek elő, illetve milyen élményeket élek és éltem át, arról a folytatásban fogok írni!

Az elmúlt bejegyzésem óta eltelt napok sok tanulással, és rengeteg kirándulással, sétával tellett.

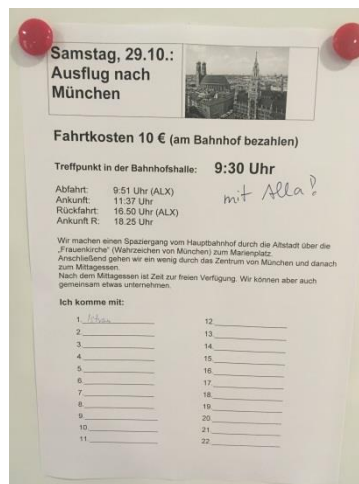

A délelőtti órák elején az előző napon tanult szavak közül kapunk egyet, és azt kell elmagyarázni, körül írni a többieknek. Minden második órán mesélni kell a többieknek, hogy mi minden történt velünk az előző nap délutánján. Mit csináltunk, hol voltunk, mit látunk stb. Ez után a ráhangolás után nyelvtani részeket veszünk pl. személyes névmások ragozása, vonzatos igék használata, felszólító mód, múlt idő. A nyelvtani részeket elsőként elmagyarázza a tanárunk, majd rengeteg feladatot csinálunk, hogy minél jobban megértsük, és megtanuljuk. A csoport nagy része, már hetek, sőt hónapok óta itt van, én csak a múlt héten kapcsolódtam be a csoportba. Első napok az ismerkedéssel teltek. Elsőként nekem kellett bemutatkoznom, rengeteg kérdésre válaszolni. A többieket folyamatosan ismerem meg. Mindenkivel egy-egy szünetben, délutánokon tudok beszélgetni. Ezek nagyon jók, mert sok információt szerzek róluk, az országaikról, és a kultúrájukról. Van egy bolíviai fiú a csoportban, aki az Amazonas folyótól nem messze fekvő városban lakik. Egy másik srác olasz, ő egy szigeten lakik Szicíliától nem messze, és mindennap látja a Stomboli vulkán éjszakai működését. Most jöttem rá, hogy mennyire kicsi volt az eddigi világom. Most látom, hogy milyen jó dolog más országbeli embereket megismerni, beszélgetni velük. Ez egy óriási tanulás számomra.

Minden héten háromszor egyéni beszélgetést folytatok az intenzív kurzus keretében. A tanárnőmet Gudrunnak hívják. Az első alkalommal megkérdezte, hogy miről szeretnék beszélgetni, mi érdekel. Igazából nem tudtam mit tegyek, mit válaszoljak a kérdésére. Annyit mondtam, hogy minden érdekel. az az igazság, hogy nagyon félttem ezektől a beszélgetésektől, mert mi van, ha nem merek majd semmit mondani, hát egy hét után elmondhatom, hogy nem így lett. Az egy, másfél óra szinte elröppen. Rengeteg dolgot elmesélt az itteni életről, a bajor kultúráról, szokásokról, öltözködésről, ételekről. Mindig ad tippet, hogy hová menjek, mit nézzek meg, mit egyek. Adott egy jó könyvet, amelyben a német tartományok tipikus ételei és azok elkészítése van leírva. Javasolt egy magazint: „Deutsch perfekt” a címe. Ebben különböző szinten beszélő, tudó tanulóknak vannak újságcikkek, a kezdőtől a haladóig. Minden cikk végén van egy kis szöveg, amely az esetleges idegen szavakat, kifejezéseket magyarázzák. Nagyon jó érzés, hogy már én is tudok német újságot olvasni.

Szombaton Münchenben voltunk!

Itt az iskolában rendszeresen szerveznek programokat! Szombaton (október 29-én) Münchenben voltunk. A csoportvezetőnk, Alla egy nagyon kedves tanárnő az iskolából. Jó volt, mert csak négyen jöttünk össze, ezért mindenkivel lehetett egy-egy szót váltani. Jött velünk egy svájci pár, illetve egy Igor nevezetű spanyol srác is. Alla igyekezett mindenkivel közvetlenül minél többet beszélgetni, de természetesen az idegenvezető szerepet is eljátszotta.

Dél előtt 10.00 órakor indultunk. Vonattal utaztunk. Az utazás kellemes volt, kb. másfél óra alatt értünk Münchenbe. Sajnos az időjárás nem kedvezett a kirándulásnak, mert szinte egész nap ködszitalás volt, de az élmények, a látvány mindent kárpótol. A főpályaudvarról elsőként a Maximilien Straße-t érintettük, amely München legnagyobb bevásárló utcája. Ez München „váci utcája”. Bolt, bolt hátán. A tömeg óriási. A Maximilienstraße-n keresztüljutottunk el a Marienplatz-ra. Ez München Óvárosának a szíve. Itt található München régi és új városháza. Érdekes látványt szinte egymás mellett a múlt és a jelen. A téren szinte nem lehetett megmozdulni, olyan hatalmas volt a tömeg a nem igazán kedvező időjárás ellenére.

A térről a Frauenkirche-t vettük célba. Fantasztikus élmény volt belépni ebbe a hatalmas épületbe. Az óriási ablakaival tényleg imponáló látvány. Az altemplomában lévő fejedelmi sírboltban vannak eltemetve egészen a 20. századig a bajor királyi ház uralkodói. A templom legérdekesebb pontja az „ördög lábnyoma”.

A történet szerint a templomot építő mester az ördöggel szövetkezett. Az ördögnek az volt a feltétele, hogy a templomnak ne legyen ablaka. Amikor elkészült a templom, eljött megnézni, és ott állt meg, ahonnan nem lehetett látni az ablakokat, a hatalmas oltár pedig eltakarta a középső ablakot. Azt hitte, sikerült a terve. És ugrott egy nagyot örömeiben, hogy lába nyomot hagyott. De amikor előbbre ment, észrevette, hogy a templomnak mégis van ablaka! Haragra gerjedt és kiviharzott a templomból.

Innen tovább menve a város legrégebbi templomát néztük meg, a Szent Péter templomot. A templom tornában kilátó működik, 300 lépcsőn jutottunk fel nem kis nehézség árán. Onnan tiszta időben egész München megtekinthető. Sajnos nekünk az időjárás nem kedvezett, de amit láttunk az sem volt semmi.

Az ebédünket egy sörözőben ettük meg, ahol végre kipróbálhattam az igazi bajor fogásokat. Én egy Schweinshaxen-t ettem, amely „disznólábszárból készül. Természetesen nem maradhatott el az igazi bajor sör sem. Ha már a sörnél járunk! Ebéd után meglátogattuk a Hofbräuerhaus-t. Hát képzeljétek el egy fedett csarnokot, amelyben nem piaci kofák árulják a portékájukat, hanem tele van asztalokkal, és mulatozó népekkel. Szól a sramli zene, és folyik a sör. Fantasztikus!

Délután indultunk vissza Regensburgba. Körülbelül hétkor, hulla fáradtan már meg is érkeztem a szállásra. Mondanom sem kell, már mást nem kellett csinálnom...

A vasárnapi napom pihenéssel telt. Ma a regensburgi dómban voltam délelőtt misén. Nagyon szép alkalom volt. Sajnos nem hallgathattam meg a híres gyermekkórusukat, de november elsején ünnepi szentmise lesz, úgy hogy még van rá lehetőségem.

A délután folyamán igyekeztem pótolni a hétközi elmaradásaimat. Így próbáltam átnézni a héten tanult nyelvtani szabályokat, és az új szavakat és kifejezéseket. Látszólag eseményekben szegény napot zártam, de valójában nem, mert kb. 4-5 órába telt, amíg

az iskolai dolgaimat rendbe tettem. Most éreztem meg igazán, hogy egy hét itt lét alatt mennyi minden új információt szereztem. Összegezve az első hetemet elmondhatom, hogy kellemes élményekkel lettem gazdagabb, mint a német nyelv tanulása, mint a bajorországi látogatásom által. Sok új embert ismertem meg, sok új barátot szereztem, és ami a legfontosabb, hogy naponta 5-6 órán keresztül csak német nyelven kommunikáltunk. Szerintem ez óriási!

A beszélgetések alkalmával sok mindent megosztottunk egymás országáról, szokásairól, kultúrájáról. A délutáni intenzív kurzusok alkalmával Gudrun részletesen elmagyarázta a bajor, de az egész németországi szokásokat. Azt hiszem, egy német népismeret tanórát már tudnék tartani a gyerekeknek ebben a témában.

Azt gondolom, hogy ezek után a Mindszenty vezetőjeként is állok elébe egy partneriskolai látogatásnak.

Mindenkinek ajánlom, hogy bátran vegyen részt Erasmus + mobilitási programokon. Biztos vagyok, hogy annyi élménnyel fog hazatérni, mint én.